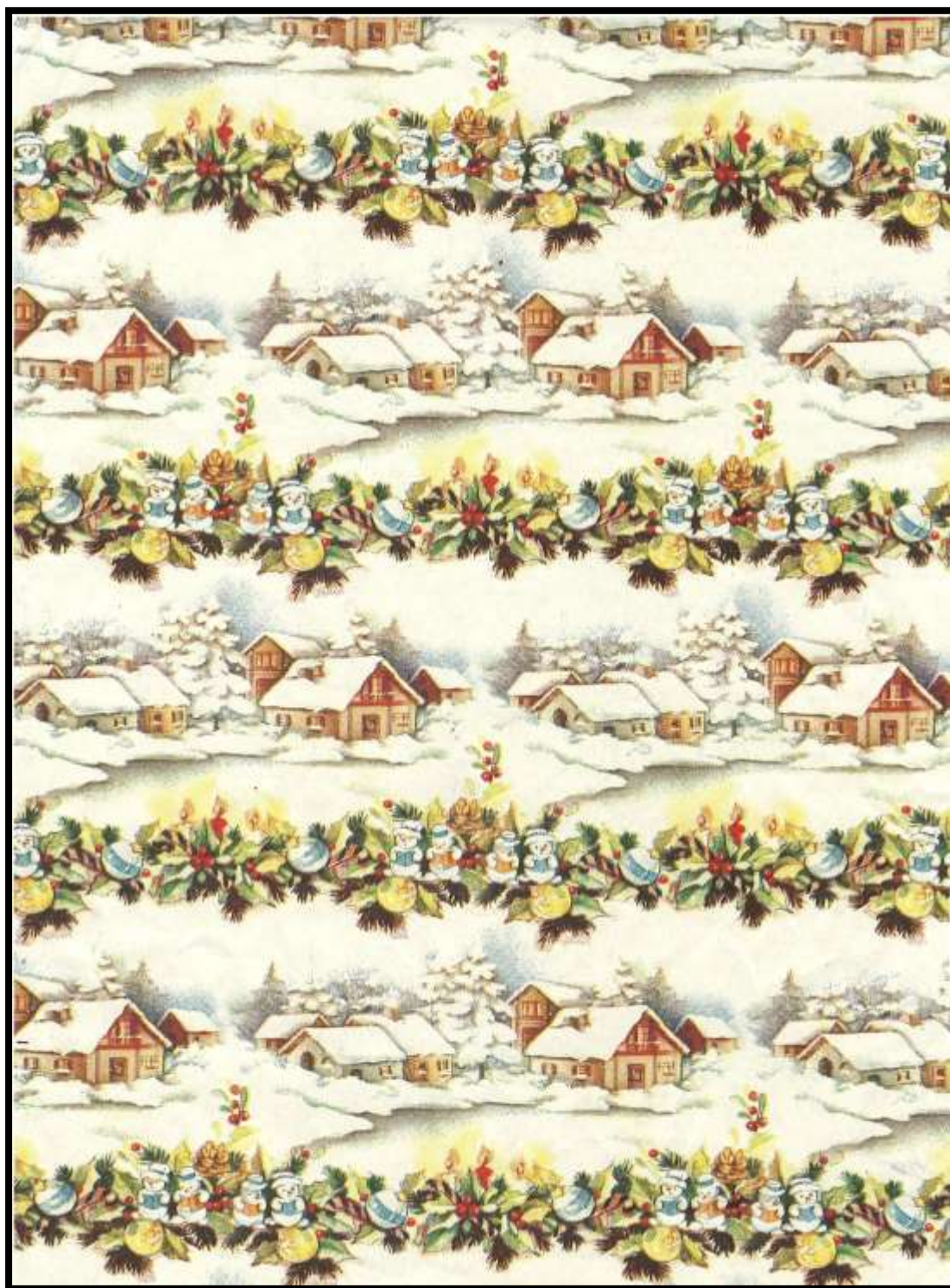

Co potkáme v listopadu v přírodě a v kalendáři

Halloween versus Dušičky

Halloween je anglosaský lidový svátek, který se slaví **31. října**. Název vznikl zkrácením anglického „All Hallows' Eve, tedy „Předvečer Všech svatých“. Tradičními znaky jsou vyřezané dýně se svíčkou uvnitř. Typickými barvami jsou černá a oranžová.

V České republice **2. listopadu** slavíme **Dušičky**, které jsou vzpomínkou na všechny věrné zesnulé. Svátek pochází z keltské tradice, podle které tohoto data docházelo k setkání mrtvých a živých. Dnes je zvykem tento den dojít na hřbitov a na rodinný hrob položit svíčky a květiny.

Svatý Martin

10. listopadu

Na bílém koni přijíždí k nám
a já se ptám, kdo je onen pán.
Martin se jmenuje a v ruce meč svírá.
Ne, není zlý, naopak člověk zírá,
co ten Martin jednou udělal,
když na koni někam pospíchal.

Jede Martin na svém koni
a náhle potká žebráka.
Různé myšlenky se mu hlavou honí,
třeba je to jen pohádka.
Že ten Martin plášť svůj vzal
na dvě půlky nožem rozřezal.
S žebrákem se o něj rozdělil.

Možná ten kůň ani bílý nebyl,
co na tom dnes záleží.
Snad bílý jak sníh, co tehdy padal
a to, že se zas zima přiblíží.

17. listopad oslavujeme jako den, kdy se studenti vzeprli totalitě. Poprvé to bylo na podzim roku 1939.. Pietní pochod za Jana Opletala, studenta medicíny zastřeleného nacisty tehdy přerostl v protiokupační protest. Na pokyn Adolfa Hitlera byly potom zavřeny všechny vysoké školy, devět studentských vůdců bylo popraveno a 1200 dalších studentů bylo deportováno do koncentračních táborů.

O 50 let později se hlavní drama odehrálo na Národní třídě, studenty tam obklíčil kordon policistů a i přes skandování „Máme holé ruce“ je strážci nelítostně zbili, bylo přes 500 zraněných. Českoslovenští občané v reakci na to začali protestovat a události, které následovaly, vedly nakonec k pádu komunistického režimu. Den dnes slavíme jako Mezinárodní den studentstva a jako Den boje za svobodu a demokracii.

Podzim se potkává se zimou

Vážení a milí čtenáři,

podzim utekl rychle, chvílemi byl velmi intenzivní, až vyčerpávající. Nálada ve škole se mění ve vlnách, někdy jde všechno lehko a snadno, jindy probíhají lité boje mezi žáky a učiteli. Naštěstí smysl pro humor zůstává a pomáhá nám ty těžší dny přečkat a nezbláznit se.

Podzimní plískanice pomalu přešly do zimních plískanic, ale momentálně je venku několik

centimetrů sněhu a vypadá to, že letošní Vánoce by mohly být bílé. Zbývá už do nich jenom kousíček a my jsme ve škole vánočně naladěni. Besídku a jarmark máme úspěšně za sebou, písemky jsou napsané, inventura hotová a třídy od minulého týdne zdobí vánoční stromečky.

Čekají nás už jen vánoční dílny, turnaj v ping-pongu a rozdávání vánočních dárků. Přeju tedy všem kolegům, žákům i čtenářům, aby prožili letošní svátky v klidu a míru, užili si zasloužený odpočinek a do nového roku vykročili s novou energií a odhodláním.

Mějte se pohádkově

Jan Kubíček

Obsah čísla

Zprávy z klučenické školky. Ve školce se pořád něco děje.

Výstava korunovačních klenotů. Opět jsme se vypravili do Krásné Hory.

Hasiči ve škole. Co dělat v krizových situacích.

Podzimní příběhy. Ztracený koloušek. Sovička Lili.

Vichřice. Foukej, foukej, větříčku.

Piškvorky. Borec Sedlčan. Žáci si namáhali hlavu i tělo.

Rozhovor. Natálka Prášková.

Kdybych byl malý. Rozvíjíme představivost.

Bulvární stránka. Kauza Hrušky. Perličky, události a zajímavosti.

Módní policie. Tentokrát trochu jinak.

Vánoční recept a křížovka. Vánoční momentky. Vánoční besídka. Nejkrásnější svátky roku jsou tady.

Zprávy z klučenické školky

Z 10. na 11. listopadu jsme měli v mateřské školce halloweensko-martinskou noc. Dopoledne jsme napekli martinské rohlíčky a večer nás navštívil i Martin, který nám z dálky zamával. Celý listopad jsme pilně vyráběli keramiku, abychom vám nabídli ukázkou našich výrobků na vánočním trhu.

A jedna perlička na závěr: „My nejsme zvířátka, my jsme člověkové.“

Výstava korunovačních klenotů

V pondělí 23. 10. 2017 jsme se školou jeli do Krásné Hory podívat se na vystavené repliky korunovačních klenotů. Jeli jsme mikrobusem, který musel jet dvakrát, aby se tam vešel první a druhý stupeň.

Když jsme dorazili na místo, šli jsme do kostela a sedli si do lavic. Nějaké tři holky nám říkali o minulosti z doby Karla IV. Když vše dořekly, tak jsme se šli podívat na repliky korun. Byly docela zajímavé. Potom jsme vyšli ven a šli jsme na náměstí, kdo chtěl, mohl jít do krámu.

Když jsme nakoupili, vrátili jsme se ke kostelu a šli na mši. Po dokončení mše jsme vyšli ven a čekali na druhý stupeň. Abychom nezmrzli, šli jsme znovu na náměstí. Když jsme se vrátili, čekali jsme ještě deset minut. Potom jel první stupeň a 6. třída do školy.

(Kateřina Hasmanová)

Hasiči ve škole

Ve středu 25. 10. navštívili naši školu hasiči ze Sdružení hasičů Čech Moravy a Slezska. Ne, nezaložili jsme požár, i když někteří by si to možná přáli.

Hasiči nás přijeli poučit o tom, jak se máme správně chovat, abychom požáru zabránili a jak si chránit svoje zdraví, když už nějaký ten požár vypukne.

Také nám řekli, jak se máme chovat při dopravních nehodách a řekli nám něco o požárním sportu.

Měli s sebou různé pomůcky, které jsme si mohli vyzkoušet a také oblečení, které jsme si mohli vyzkoušet. Ukázali nám, jak podat zraněnému člověku první pomoc, což si někteří také na cvičné figuríně vyzkoušeli.

Nakonec nám rozdali malé dárky, dostali jsme od nich maskota a všichni jsme se společně vyfotili. My jsme jim na oplátku také předali malé dárky.

Takže až začne opravdu hořet, budeme už vědět, co máme dělat.

Podzimní příběhy

Ztracený koloušek

Já jsem malý koloušek, jmenuji se Srdíčko. Jsou mi dva roky. Jednou jsme s maminkou cestovali po lese celý den. Když jsme byli unavení nebo mě bolely nožky, maminka našla pěkně místočko, lehla si a já k ní.

Ráno, když jsem se probudil, maminka byla pryč! Lekl jsem se. I když jsem byl zvyklý, že každé ráno chodí pro jahody, tak jsem se stejně bál. Řekl jsem si: „Počkám tu na ni, třeba se za chvíli vrátí.“ Lehl jsem si, a než jsem se nadál, zavřela se mi očka a já usnul.

Po chvíli jsem uslyšel nějaké šustění, někde za mnou. Myslel jsem, že je to maminka, tak jsem se otočil, ale viděl jsem jen dvě červené oči. Polekal jsem se a začal jsem utíkat, co mi nohy stačily. Po chvíli jsem se zastavil a otočil jsem se, ale nikde nikdo. Ulevilo se mi, protože jsem se bál, že mě to sežere. Šel jsem dál, v dálce vidím srnu, myslel jsem že, je to maminka. Ale byla to teta Ella. Všechno jsem jí pověděl. Řekla mi, že mi pomůže hledat. Hledali jsme zhruba půl dne, ale maminku jsme nenašly.

Pak mě napadlo jít se podívat k nám domů, že tam třeba bude. A byla tam! Běžel jsem za ní, seděla u stolu a plakala, protože mě taky nemohla najít. Poděkovala tetě, že mi pomohla, a teta šla domů. Maminka byla ráda, že jsem doma. KONEC...

(Kačka Hasmanová)

Sovička Lili

Ahoj, já jsem sovička Lili, je mi osm let a teď vám budu vyprávět svůj příběh ze včera.

Byla jedna sovička Lili, která byla hodná. Jednoho dne Lili a její rodina měli letět k tetě Anně, tak se najedli, odpočinuli a letěli za tetou. Letěli den, ale v půlce dne začala bouřka, tak se rozhodli, že někde přespí, než bouřka přestane.

Lili říká tatínkovi: „Tati, já se bojím té bouřky.“ Tatínek odpoví: „Neboj se, za chvíli určitě přestane, zkus spát, ano Lili?“. Lili odpoví: „Tak jo.“

Ráno už bylo hezky, tak letěli dál. O chvílku později byli u tety. Lili říká tetě: „Ahoj teto, mně se tak stýskalo!“ Teta odpoví: „Mně taky Lili, jsem ráda že jste přiletěli.“

Druhý den se teta Anna ztratila. Všude ji hledali. Lili plakala a pořád se ptala, kde je teta. O chvílku později se našel dopis, kde bylo napsáno: „Ahoj, šla jsem pro borůvky a jahody, na svačinu se vrátím. Vaše teta Anna.“

Tak rodinka Sovičků čekala. Už bylo po obědě, ale teta pořád nikde. Maminka se rozhodla, že poletí najít tetu. Už byl večer, maminka zrovna přiletěla a tetu nenašla.

Ráno teta byla doma s borůvkami a jahodami. Lili se ptá tety: „Kde jsi byla?“ Teta odpoví: „Trochu jsem zabloudila.“ A všichni byli rádi, že se teta vrátila.

(Julča Burdová)

Vichřice

Česká republika očekávala v sobotu velkou vichřici. Meteorologové hlásili silný vítr.

V sobotu večer jsme se vraceli z bowlingu. V osm hodin večer se zvedl vítr. Když jsme spali, začal sílit, až nás to vzbudilo. Ráno jsem vstal a všude byly popadané větve.

Vítr čím dál tím víc sílil, až z něho byla vichřice. Ta začala lámat a vyvracet stromy. Hasiči měli plné ruce práce s popadanými stromy. Vichřice dělala škody na elektrickém vedení. Vítr byl tak silný, že padaly stromy i ve městech. Dokonce trhal střechy z budov. Na kolejích byly popadané stromy, vlaky dostaly zpoždění. Některé vůbec nejezdily. V Praze spadlo lešení. Ulice byla

uzavřena, a tak se nikomu nic nestalo. Nejvíc škod bylo na horách.

Tato vichřice dostala název Herwart. Bohužel si vyžádala čtyři oběti. Byla největší za deset let. V neděli vítr už slábl. Lidé viděli, jaké jim napáchala škody. Měl jsem nepříjemný pocit. Ale mohlo to mít horší následky, jako třeba v Americe při tornádu.

(Lád'a Hubička)

Piškvorky

Dne 7. 11 jely 8. a 9. třída a pan učitel Vozábal do Sedlčan na turnaj v piškvorkách.

Rozdělili jsme se do tří skupin po pěti. V první skupině jménem Bobánci byli Bohouš Šťastný, Bety Burianová, Markéta Žáková, Danča Peterková a Anička Pecková.

V druhé skupině byli Michal Mladý, Jirka Květ, Lád'a Hubička, Libor Synáč a Kryštof Sember, jejich skupina se jmenovala Hobiti.

Poslední skupina si říkala Hráči roku a jejími členy byli Anet Löffelmannová, Nela Koubalíková, Míša Vokrouhlíková, Petra Löffelmannová a Tonda Tintěra.

Ráno v 6:50 jsme nastoupili do autobusu a jeli do Sedlčan, když jsme byli na místě, šli jsme na gympl, kde se turnaj konal.

Dovedli nás do třídy, kde jsme se připravovali na soutěž, potom nás vyvolali a všichni jsme šli nejdříve na poučení o piškvorkách. Když přednáška skončila, vybraly se určité skupiny a ty šly hrát proti sobě.

Ze 14 skupin postupovali vítězné týmy do play-off. Tam se dostali Bobánci, kteří vzápětí prohráli s Krásnou Horou. Bobánci tak skončili na pátém místě, hned po nich pak skupina Hobiti a na sedmém místě skupina Hráči roku.

Pak jsme odešli ze školy na náměstí, kde jsme měli dvacet minut rozchod. Hned nato jsme šli na zastávku, ale to nikoho nebavilo, jelikož měl autobus zpoždění. Nakonec jsme odjeli všichni v pořádku šťastní a veselí domů.

(Bety Burianová)

Borec a Skokan Sedlčan

V pátek osmého prosince vyrazili někteří žáci na akci Borec a Skokan Sedlčan. Skokan spočíval v počtu přeskoků za jednu minutu, Borec se pak skládal ze tří disciplín: člunkový běh, Jacíkův test (počet stojů a lehů na břiše a na zádech za jednu minutu) a hod medicinbalem. Soutěžilo se ve třech kategoriích podle věku. Bohužel nikdo z nás nedosáhl na medailové pozice. Byli jsme na soutěži poprvé a nevěděli jsme moc, jak to chodí. Do příštího roku budeme muset trénovat.

Rozhovor s Natálkou Práškovou

Odkud jsi sem přišla? Kam jsi chodila do školy předtím?

Přišla jsem z Milevska a do školy jsem chodila do Milevska.

Kolik ti je let?

14 let.

Jaké potíže tě dostaly sem a do děcáku?

Problémy doma. Rodiče se hodně hádali.

Co dělají tvoji rodiče teď?

Snaží se za námi jezdit. Snaží se nás brát na prázdniny.

Kde budeš na Vánoce?

U babičky.

Kdy ti bude patnáct?

Šestého června.

Co je tady na naší škole jiného?

Prostředí, lidi, chování.

Můžeš to nějak upřesnit?

Škola byla větší, jídelna, tělocvična byly v jedné budově.

Je tahle škola lepší?

Ne, pro mě tady ta škola lepší není, protože se mi zdá, že je menší a nebaví mě chodit pořád z jedné budovy do druhé. Neznám tady tolik ty lidi. V předešlé škole jsem byla pět let. Byla jsem tam zvyklá na kolektiv. Učitelé komunikovali s námi jako my s nimi. Jak jsme se chovali k nim, tak se chovali k nám. Měli jsme tam školní wifi.

Co říkáš na spolužáky?

Jak se ostatní chovají ke mně, tak se chovám k nim.

Jakého máš tady nejradši učitele?

Žádného.

Co tě ve škole baví, aspoň trochu?

Tak jako baví mě skoro všechno, když mi to jde. Nesmí být s učitelem extra nuda, nesmí mít zdlouhavý výklady... jinak mě baví všechno.

Co tě nebaví?

Ruština a techniky.

A co čeština?

Ta je tak někde mezi.

A co ájina?

Z mého hlediska to umí paní učitelka vysvětlit líp než ta na předchozí škole, ta byla hodně mladá a moc to vysvětlit neuměla.

Jaká byla učitelka na češtinu?

Tam se učilo až moc. Ze začátku jsme opakovali, pak jsme dostali test, pak jsme brali novou látku. Když jsme měli test, snažila se nám poradit.

Co tě baví mimo školu?

Někdy si s klukama zahraju fotbal. Jinak poslouchám hodně hudbu.

Jakou hudbu?

Rock, metal, hardcore, zipcore, někdy rap.

(Ptali se žáci 8. třídy.)

Kdybych byl malý

Je ráno. Probudil jsem se na houbě od tabule. Říkám si: „Hmm, kde to jsem a co tu dělám?“ Vyšplhal jsem se na kaktus a rozhlédl se po okolí. Následně jsem zjistil, že jsem v učebně češtiny a řekl jsem si: „Proč jsem tak mrňavý?“ Když jsem chtěl slézt, tak jsem omylem spadl. Když jsem spadl, zjistil jsem, že to byl jen sen a že akorát vstávám do školy. (Alex Dvořák)

Jdu po skříni, spadnu dolů. Najednou jde nějaký člověk a šlápne na mě. Zjistila jsem, že to byl p. Kubíček. Naštěstí se mi nic nestalo, tak jsem vyšplhala na lavici, vzala jsem někomu tužku a hodila ji po nějaké holce. Potom jsem šla k oknu a skočila jsem z něj a umřela jsem. R.I.P. Konec. (Kačka Hasmanová)

Jsem na repráku, skočím na tabuli s padákem a letím na zem. Pak jdu ke knihovně, kam vyšplhám, skočím do map a pak jdu vylézt do nějaké tašky. Měla jsem

hlad, tak jsem snědla z té tašky svačinu. A pak si tu tašku někdo vzal a šel s ní ven, tak jsem z ní vylezla. Najednou byl vedle mě pes, běžela jsem pryč, on za mnou, pak jsem podlezla vrata, šla jsem někam, tam byla slepice a ta mě snědla. R. I. P. (Julča Burdová)

Probudím se ve třídě a přijde mi, že je to tu velmi velké. Nebo já jsem tak malý? Kouknu se, jak jsou velcí mí spolužáci. Pak vylezu na skříň a začnu řvát, ale nikdo mě neslyší. Chtěl jsem skočit na Alexův penál, ale marně. Byl jsem tak malý, že jsem místo na lavici skočil na židli. Zkoušel jsem tam vylézt, ale nešlo to. Vyšel jsem na chodbu a tam mě našel Pepa, který měl namířeno na záchod. Najednou se vzbudím. Byl to jen sen. Po snídani jsem šel doopravdy do školy. (Standa Žák)

Lezu si po skříni, jdu si a všechno okolo mě je obří, ty jo. Mohl bych slézt dolů, tak jdu. Ocitl jsem se na zemi, vidím tu lavice a židle a jsou obří a ty dvě tabule jsou taky obří. Ted' mě napadla jedna věc - vylezu na lavici. Bylo to super. (Adam Šamko)

Jednou jsem byl skřítek a běhal jsem tady po třídě, skákal a nikdo si mě nevšimnul. Po nějaké době jsem slyšel svoje jméno a najednou jsem se probudil ve třídě. Pan učitel říká, ať odevzdáme písemky. (Lojza Řezník)

Vidím malého panáčka, který běží po lavici, ale najednou slézá dolů a jde po zemi směrem k Báry tašce. Zalézá do ní, a když vylézá, drží nějaké jídlo, zřejmě housku a bonbony. Potom běží k oknu. Vyskočí z okna, dopadne na zem a zalézá za školu. (Martina Květová)

Kdybych byla menší, určitě bych nechtěla, aby mě někdo viděl. Ale určitě bych jen nestála, zapnula bych reprák a zkoušela vyhazovat knížky z knihovny a pak bych utekla oknem do jiných tříd. Ale kam bych se vydala pak? Nejspíš do jídelny, vzala bych si všechno, na co bych měla chuť. (Bety Burianová)

Tý jo, tady je to obří. Počkat obří? Vždyť ještě včera to tady bylo malý! Panebože, co se to stalo? Kde jsou všichni? To nechápu, jsem tu sám. No což, aspoň mám vše pro sebe, můžu běhat po stolech, po skříních, skákat parkour taky můžu. Je to super. Po chvilce skákání jsem se unavil. Šel jsem si někam sednout. Po chvilce sedění nastala nuda. Už mě to tu nebaví. Nikdo tu není. Kašlu na to, jdu domů. (Libor Synáč)

Jsem na zemi a všechno je velké a mohutné. Na okně mě zaujal kaktus, vypadal jako obrovský míč s ostny, vylezla jsem na židli a vyskočila na závěs u okna, ta cesta mi za to stála. Zblízka vypadal krásně a zajímavě. (Aneta Löffelmannová)

Běžím po zemi a běhám sem a tam. Vidím tady zespoda spoustu velkých věcí, např. stoly, židle atd. Ted' se snažím vylézt na židli. Pak to zkusím i na stůl, abych se dostala na skříň, ale marně – padám na zem. (Bára Simonová)

Ocitla jsem se v divné místnosti, vše je tu velké a nelíbí se mi to. Chci pryč, ale nikudy to nejde, ale vidím pootevřené okno, tak zkusím vylézt na židli a z té na stůl a z něho na okenní rám, kouknu se dolů a na to, abych skočila, je to moc vysoko, uvidím kytku, utrhnu list a udělám něco, jako padáček a skočím. Když dopadnu na zem, utíkám co nejdál od toho hrozného pekla pryč. (Natálka Prášková)

Bulvárni stránka

Konečně zvoní

Od začátku roku nezvonil ve škole zvonek. Žáci většinou chodili pozdě na hodinu a sami si hlídali a stopovali konec hodiny. Po dvou a půl měsíci školy, 15. listopadu, poprvé zazvonilo... Pro žáky to byl šok. Už ztratili veškerou naději, že by mohlo vůbec někdy začít zvonit.

Nové boty pana učitele Smrčiny

Pan Smrčina si po dlouhé době udělal radost a koupil si nové boty v modré barvě. Celá škola boty moc obdivovala. „Ty boty jsou hezký“, řekla anonymní žákyně. „No... akorát že klapou, mám rád, když chodím potichu,“ odpověděl pan učitel.

Ping-pongový stůl

Začátkem prosince nám z tělocvičny přestěhovali do školy ping-pongový stůl. Ten nyní stojí na chodbě v prvním patře a žáci každou přestávku hrají ping-pong, nejčastěji tzv. obíhačku. Je dobře, že žáci o přestávkách sportují, alespoň nezlobí. Ale učitelé velkou radost nemají, protože po zvonění musí žáky často nahánět do třídy.

Žáci vydlabali dýni

Neznámý sponzor daroval naší škole obří dýni. Hrdinsky se jí chopili žáci šesté třídy, kteří dýni vydlabali, vyřizli jí obličej, a vytvořili tak typické halloweenské strašidýlko. Je pravda,

že do největší dýně na světě jí ještě dost chybělo, ale na klučenické poměry byla dýně opravdu rekordní.

Nový dočasný žák v naší škole

V pondělí 18. prosince přišel nečekaně do školy nový žák. Nikdo o něm dopředu nevěděl, nepřišly žádné dokumenty, nikdo nevolal. Nevěděli jsme ani, do které třídy žáka posadit. On toho ale stejně moc nenasedl a také nenamluvil. Neřekl za celou dobu jediné slovo. Byl chlupatý, měl čtyři nohy, velké uši a tvářil se nezaujatě.

Kauza Hrušky

Ke konci října otřásla naší školou kauza Hrušky. Dne 19. toho měsíce v chodbě u sborovny ležela krabice s hruškami. Zdůrazňujeme **ležela**. Nebyla ohraničena páskou VSTUP ZAKÁZÁN, ani opatřena cedulkou NEDOTÝKAT SE. Zkrátka to vypadalo jako hrušky, které jen tak leží v krabici, stejně jako tam loni byla jablka ze školní zahrady.

Ten den žáci 2. stupně chodili na češtinu do informatiky. Když žáci vycházeli z učebny, která je vedle sborovny, vzali si hrušku nebo více. Přinášíme výpovědi některých účastníků události.

Danča Peterková: „Mysleli jsme si, že když minulý rok tam byla jablka, tak si hrušky můžeme brát beztestně. Půlka už byla vyjedená, jedna byla napůl shnilá, tak jsem myslela, že si prostě můžu vzít. Navíc pan učitel mě viděl, jak jím hrušku, a nic neřekl.“

Jan Kubíček: „Ano, spatřil jsem skutečně Danču, jak jí hrušku. Ale nevěnoval jsem tomu pozornost. Myslel jsem, že má hrušku z domova.“

O velké přestávce tam bylo už jen pět hrušek, z toho jedna nahnílá. To už přišlo učitelům podezřelé. Paní učitelka Skalková přišla do osmé třídy a začala se rozčilovat: „Takže osmáci, vy nám tady jako berete hrušky. To je pro první stupeň Ovoce do škol. Je mi jedno, kde je vezmete, ale musíte je vrátit.“

Potom se začali žáci dohadovat o tom, kdo vlastně všechno hrušky vzal a jedl.

Bety Burianová: „Velice mě naštvalo, že Kryštof mě obvinil, že jsem vzala hrušku jako první a že jsem vzala nejvíc hrušek. Přitom jsem vzala jenom jednu a on pět.“

Kryštof: „Betku jsem obviňoval neprávem. Proto se jí takto veřejně omlouvám. Sám jsem nevzal pět hrušek, ale pouze tři. Jak tam minulý rok byly ty jablka, myslel jsem, že tam letos jsou hrušky.“

Každý učitel to bral trochu jinak. Pan učitel Smrčina na nás hned, že dostaneme zápis za každou ukradenou hrušku. Pan učitel Vozábal se tomu jen smál a moc to nepobíral.

Všichni z toho obviňovali osmou a devátou třídu, ale těch hrušek zmizelo příliš mnoho. Takže bylo jasné, že hrušky musely mizet už dříve.

Pravděpodobně, když mladší ročníky šly v úterý na informatiku.

Kačka a Julča: „Vzali jsme si ty hrušky, protože nám Petra řekla, že si je můžeme vzít.“

Petra Löffelmannová: „To jsem neřekla a myslím si, že Hasmanová z toho nechce mít problém, aby nemusela nosit ty hrušky, a tak to na mě svedla.“

Celý den se kauza řešila. Žákům bylo uloženo, aby do pondělí vrátili hrušky, které snědli. To také většina z nich udělala. Smutné ovšem je, že hrušky jsou 1. 11. stále v krabici a nikdo si je nevzal.

MÓDNÍ POLICIE

Ano, vousy se znovu dostávají do módy, ale není tohle tak trochu moc? Z ultrahustého plnovousu pánovi koukají jenom oči, takže máme problém poznat, kolik mu je vůbec let. Bílou barvu asi zvolil kvůli ročnímu období, nejspíš nechtěl být ve sněhu příliš nápadný. Bohužel jakmile dorazí ze zasněžené krajiny do civilizace, důsledkem je pravý opak. Otočí se za ním každá, ale na kávu s ním nepůjde žádná. Ovšem podezřelých prvků je tady více. Co ta sukně? Nejste si jistý svou sexuální orientací? A proč máte na oblečení i čepici kříže? Chcete nám vnutit své náboženské přesvědčení? A hůlka se nosila snad za první republiky, ale ne takhle dlouhá a zahnutá. Uděluji nula bodů z pěti.

Tato mladá dívka už byla ve volbě outfitu úspěšnější. Bílá barva působí přirozeně a ladí dívce se světlými vlasy. Volánky se znovu dostávají do módy, takže na večírku šaty neurazí a při každodenním nošení příjemně potěší. Boty jsou elegantní a vhodné pro tanec, přitom však neuvíznou v závěji. Jediné, čím si nejsem jistý, jsou podivné útvary na zádech, které připomínají – ano, opravdu to tak vypadá – jakási křídla. Možná si dívka myslí, že je labuť. To ale nemůže pokazit výsledný dojem, takže uděluji čistých pět bodů z pěti.

Tak tady opravdu nevím, co si mám myslet. Koukám se na partičku vyznavačů metalu, nebo jsou to havíři, kteří právě vylezli ze šachty? Či se snad jedná o ilegální imigranty? Řetězy by dokonce naznačovaly, že se jedná o uprchlé trestance. Podle košťat v rukou by to však mohli být i vězňové na veřejných pracích. Pokud bych měl komentovat jejich kožichy, tak ty už vyšly z módy opravdu hodně dávno. Vzhledem k příliš velkému množství otazníků se v tomto případě opravdu neodvážuji hodnotit.

(Recenzoval tentokrát Jan Kubíček)

Recept na Linecké

Potřebujeme:

- 500 g hladká mouka
- 1 ks vejce
- 170 g moučkový cukr
- 330 g Hera
- citrónová kůra
- marmeláda

Na vál vysypeme hladkou mouku, přidáme cukr a rychle vmícháme vejce, aby nesteklo z mouky, přidáme máslo, popř. citrónovou kůru.

Poté vypracujeme těsto, až se nebude lepit na vál, zabalíme do fólie a necháme půl dne v lednici odpočinout.

Před přípravou vyndáme z lednice a na pomoučněném vále rozválíme, vykrajujeme různé tvary a v předehřáté troubě pečeme malinko do zrůžovění.

Poté namažeme jakoukoliv marmeládou.

Citát měsíce

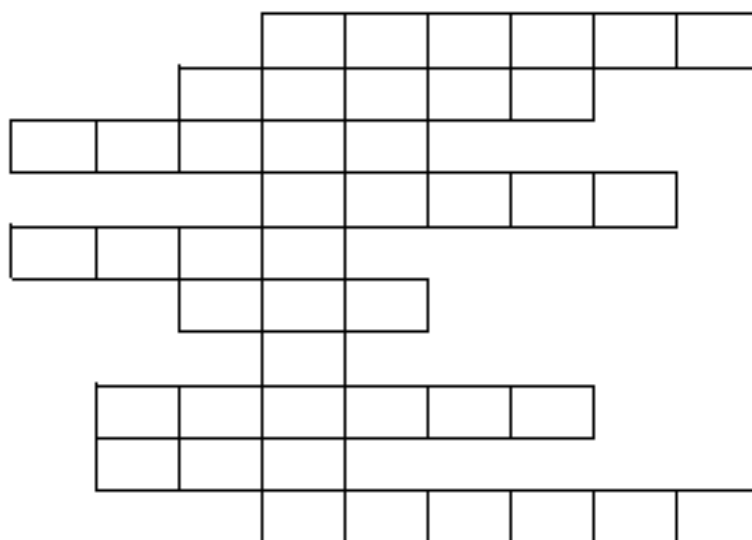
„Dnes se necítím úplně komfortně. Zjistil jsem totiž, že než jsem si oblékl kalhoty, zapomněl jsem si sundat pyžamo.“

p. učitel Kubiček

Vánoční křížovka

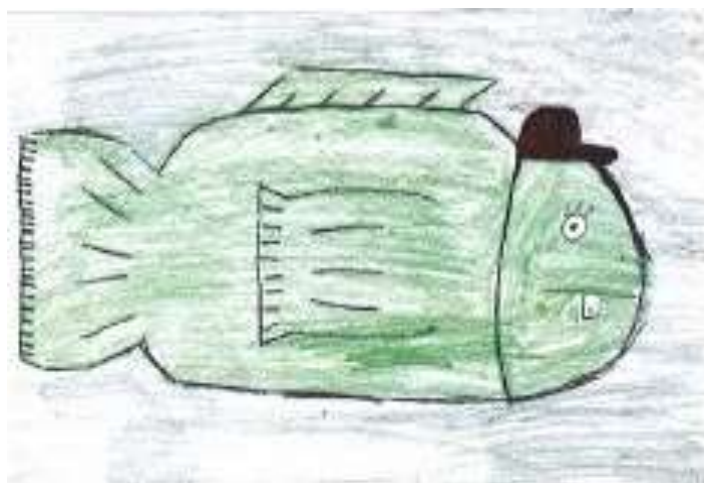
1. Opak smůly
2. Co se zdobí na Vánoce
3. Mikuláš, čert a...
4. Na Vánoce dostáváme...
5. Vánoční ryba
6. Největší sova v ČR
7. Na stromeček věšíme...
8. V kostele se koná půlnoční...
9. Nesem vám...

Vánoční momentky

Básnička

Vánoce jsou zase zpátky,
je to krásný svátek lásky.
S rodinou se sejdeme
u stolu zas po roce.
Rozbalíme spolu dárky,
všichni budou hodně šťastný.
Každý radost rozdává,
v televizi zní zas pohádka.
Úsměv, láska, objetí
náladu nám naladí.
Krásná vůně cukroví
naláká k nám pocestný.

Vánoční svět

Za oknem se vločky honí,
zvonky v dálce tiše zvoní.
Stromky v celé zemi
sladce voní Vánocemi.

Kapr se v kádi převaluje,
babička dárky zabaluje.
Děti cukroví jedí,
maminka se na ně zlobí.

Štědrý den

Schází jeden den do Vánoc. Jsem
hrozně natěšený, snad přijde Ježíšek.
Další den vstanu a vzpomenu si, že jsou
Vánoce, ale musím si počkat na večer.
Ach jo, ať už je večer! Jsem na vánoční
večeři, najíme se a jdu do pokoje.
Zazvoní zvonek a jdu do obýváku. Všude
jsou dárky. Hustý!

Vánoční čas

Tak zase po roce
jsou tady Vánoce.
Dostaneme dárky,
budem slavit svátky.

Už nám skoro sněží
a čas kolem běží.
Kapra jsme zabili
a už ho usmažili.

Dávaj nové pohádky.
Proč ne? Když jsou svátky.
O Vánocích největší shon,
na radnici zvoní zvon.

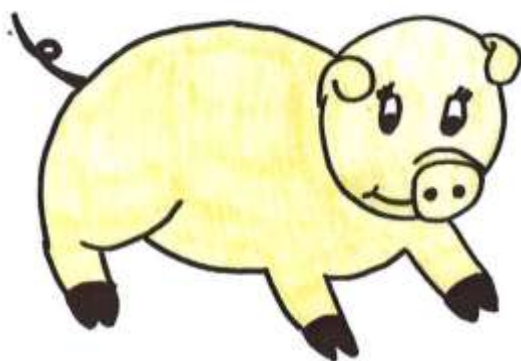

Když se řekne Vánoce...

Když se řekne Vánoce, vidím sněh, který je až po kolena. Doma je teplo, vůně cukroví a stromečku je cítit po celém domě. Všichni jsou spolu... Nikdo neřeší žádné povinnosti a starosti.

Já vidím stromeček s krásnými barevnými ozdobami a svítícími světýlky. Pod stromečkem jsou dárky a u stolu večeře. Venku padá sněh, rodina je pohromadě a všude venku jsou domy ozdobené světýlky.

A já vidím zasněžené stromy a střechy. A v domě ozdobený stromeček s hvězdičkou na špičce. Pod stromem dárky a doma pěknou výzdobu. A pěknou náladu. Hrají krásné koledy a je vánoční atmosféra.

Texty a obrázky na této dvojstránce spolu ještě s několika dalšími jsme vydali v Malé vánoční knížce, kterou jsme nabízeli na vánočním jarmarku.

Ta se ale zřejmě nedostane do ruky všem čtenářům časopisu Klíč, a proto zveřejňujeme její část i takto uvnitř časopisu.

Pokud by o ni hodně stál někdo, kdo ji ještě nemá, může si ji u nás ve škole objednat, a my mu ji vyrobíme a dodáme.

Zima

V zimě se lyžuje,
teplota se snižuje.

Děti také sáňkují,
rodiče je hlídají.

Čajíčkem se zahřejem,
a zas rychle pojďme ven

Vánoční besídka

Ve čtvrtek 12. prosince od tří hodin odpoledne se v klučenické tělocvičně konala Vánoční besídka. Vystoupili žáci základní a mateřské školy. Všichni učitelé nacvičovali besídku s nimi a někteří dokonce účinkovali. Paní učitelka Berginová a paní asistentky připravovali jarmark.

Přišlo hodně lidí, takže na některé z nich ani nezbyly židle. Úplně na začátku vystoupily děti z družiny s paní učitelkou Daleckou a zahráli a zazpívali několik koled. Pak přišla školka s tanečním vystoupením a recitací básniček. Prvňáci a druháci v hezkých kostýmech odrecitovali několik zimních básniček. Třetřáci předvedli pohádku O paní Huse, čtvrtáci a pátáci si pro diváky připravili soutěž – předváděli krátké ukázky z pohádek, a ten, kdo je uhodl, dostal sladkou odměnu.

Šestá třída zahrála krátkou vtipnou scénku s názvem Chudé Vánoce a anglickou písničku. Sedmáci předvedli vánočního Pána prstenů, vystoupení se jim vydařilo bez chybičky. Osmáci si připravili hned dvě taneční vystoupení – jedno vánoční a jedno typicky venkovské. Devátá třída si připravila scénku Sněhurka a čtyři trpaslíci, a to hned ve dvou verzích – druhá byla o tom, jak by to vypadalo, kdyby princ nepřišel. Nakonec devátáci končili písní, kterou společně zpívali, a dodali k ní působivý efekt – zhasli všechna světla a svítili jen baterkami.

Celé vystoupení sklidilo zasloužený potlesk. Po něm vypukl jarmark, na němž si rodiče mohli zakoupit vánoční dárky, které vyráběli jak žáci s učiteli, tak rodiče. Celkově se besídka moc povedla a všichni odcházeli domů spokojení.

Co potkáme v prosinci v přírodě a v kalendáři

Zimní spánek

Řada zvířat na podzim zaleze a vykukne zase až na jaře. Lidově se tomu říká zimní spánek. Ale podle vědců to je stav, kdy zvířatům klesne teplota těla a taky se hodně zpomalí trávení.

I tak musí třeba ježek, medvěd nebo jezevec před zimou pořádně přibrat, protože během chladných měsíců ztrácí na váze. Když se v zimě udělá obzvlášť mrazivo, mohou si třeba jezevci utěsnit vchod hlínou a zbytky trávy.

A jak dlouho zvířata spí? Obvykle je to kolem půl roku. Když se probudí, důležité je se co nejdřív zahřát. Jako první „nastartuje“ hlava s mozkem a hrudník se srdíčkem. Mozek začne fungovat, udělovat rozkazy a postupně se prohřívá i zbytek těla.

Zimní slunovrat

Slunovrat je podle svého názvu dnem, kdy se vrací slunce. O zimním slunovratu 21. prosince je nejkratší den a nejdelší noc. Od této chvíle se dny opět začínají prodlužovat a noci zkracovat. Astronomicky je to okamžik, kdy sluneční paprsky dopadají na zemi pod nejostřejším úhlem. Z pohledu Země je to den, kdy slunce v poledne vystoupí nejnižší. Na obou polokoulích je to přitom opačně, což znamená, že na jižní polokouli čekají na nejdelší den. Naši předkové zimní slunovrat slavili a dodržovali po něm deset dní klidu, kdy skoro nic nedělali, jenom odpočívali a dělali si pořádek v duši. A to můžeme udělat i my, protože máme vánoční prázdniny. Jupí!

Svatý Mikuláš byl biskup v Myře v Lykii, na území dnešního Turecka, kde pomáhal chudým a věřícím. V různých zemích se tento svátek slaví různě, v Americe se například z postavy Mikuláše stal Santa Claus, který naděluje dárky o Vánocích. U nás Mikuláše provází čert a anděl. Nebylo tomu ale tak vždycky. V minulých dobách s ním obcházel třeba obecní policajt. A proč se dárky dávají do punčochy? Podle legendy Svatý Mikuláš obdaroval tři dívky ze zadlužené rodiny třemi pytlíčky se zlatáky, aby měly na věno. Peníze jim házel v noci oknem, aby je ho nikdo neviděl. A jedné z nich spadl pytlíček přímo do punčochy, kterou zrovna sušila.

#TIPNÁ STRÁNKA

Blondýnka volá brunetce a bruneta se ptá blondýnky: "Půjdeš do kina?" Blondýnka neodpovídá. Bruneta se zeptá znovu: "Půjdeš do kina?" Blondýnka zase neodpovídá. Bruneta se naštve a do telefonu zařve: "Tak půjdeš do toho kina nebo ne?!" Blondýnka odpoví: "Vždyť jsem ti kývala, že jo!"

Co má společného UFO a chytrá blondýnka? O obojím se často mluví, ale nikdo to ještě opravdu neviděl.

Zastaví policajt blondýnku se psem: "Paní, váš pes nemá košík." A blondýna odpoví: "To nevadí, vždyť nejde nakupovat!" A policajt se zamyslí a říká: "Aha, tak to jsem nevěděl."

